

Nedeľa Najsvätejšej Trojice A

4. júna 2023

Jn 3, 16 – 18

Milé sestry a bratia v Kristovi

Liturgický rok nás po skončení veľkonočného obdobia privádza k oslave Boha, tajomstva trojjediného Boha. Cez pôstne a veľkonočné obdobie sme sledovali príbeh božieho Syna – Ježiša Krista, jeho drámu na kríži i svitanie nového života. V minulú nedeľu sme si pripomenuli vznik cirkvi zoslaním Božieho Ducha. Ježiš aj Duch svätý nám poukazujú na Boha Otca - na to, čo Boh znamená pre naše životy. Dnes nás Cirkev vedie k oslave tajomstva Boha, ktorý sa nám zjavuje takto - rozličným spôsobom.

Boh pre nás a pre náš život zostáva z väčšej časti tajomstvom. V dnešnom svete sa nehovorí ľahko o tajomstve. Dnešná doba má radšej reč zameranú na objekty, jasnú a objektívnu. Má rada jasné definície, najlepšie je, ak sa o predmete svojej reči vieme presvedčiť svojimi zmyslami. Jeden z prorokov modernej doby to vyjadril aj tou známou vetou, že o čom nemôžeme jasne hovoriť, o tom musíme mlčať. Preto sa v modernej dobe už zväčša nehovorí o duchu, mlčíme aj o duchovnom živote. A to aj keď cítime, že tým strácame niečo dôležité. Aj pred nami kresťanmi dnes stojí otázka, čo vlastne chceme našou rečou o Bohu povedať, čím sa nám táto reč prihovára, alebo: čo nám dáva tajomstvo Boha.

Už po státisíce rokov si na svete odovzdávame štafetu života. K tomu, aby sme vôbec prežili potrebujeme veľa vecí. Bez stravy, bez ošatenia, alebo bez strechy nad hlavou by nám bolo ťažko. A predsa toto všetko nás ešte samo o sebe nedokáže celkom naplniť. Potrebujeme aj vzťahy, druhých ľudí a okrem toho sa v nás ozýva aj hlbšia otázka – otázka po zmysle toho všetkého. Otázka, čo svojim životom chceme povedať, vytvoriť, čím chceme prispieť do štafety života. Na tieto otázky nejestvuje vopred jasne definovaná odpoveď, bolo by ale zlé, ak by sme ich z nášho života vylúčili. Ak by sme sa v živote uspokojili len s tým, čo možno zdôvodniť, dokázať, vypočítať. Ved' tým by aj náš život z hľadiska evolúcie spravil krok dozadu.

Práve tieto hlbšie otázky totiž dávajú nášmu životu dôstojnosť, nimi sa odlišujeme od našich zvieracích spolu-pútnikov. Nesmieme zabudnúť, že podobne ako k svojmu životu potrebujeme pevnú zem, pôdu pod nohami, rovnako potrebujeme aj nebo, ktoré nás presahuje a ktoré nám umožňuje kráčať vzpriamene. Potrebujeme to, čo nás vedie k úcte, čo nášmu životu dáva česť.

Úctu k životu samotnému, ktorá nás privádza k jeho zmyslu, nám už po stáročia sprostredkuje náboženstvo. Možno niekedy aj my kresťania zápasíme s pokušením - podobne ako kedysi farizeji a zákonníci – tajomstvo Boha zredukovať, zúžiť na to, čo sa dá jasne definovať, s čím sa dá jasne počítať. Ak podliehame pokušeniu manipulovať tajomstvom Boha, Ježiš Kristus aj nás opravuje, koriguje – podobne ako kedysi svojich krajanov: farizejov a zákonníkov.

Dnes si pripomíname, že Boh je pre nás nielen cieľom, ale aj ručiteľom našej cesty. Biblia nám hovorí, že Boh kráča s nami. Už v Starom Zákone rozpráva o Bohu, ktorý putoval s vyvoleným národom na jeho ceste za plnším životom v zaslúbenej zemi.

My kresťania zase vyznávame, že na našej ceste za plnším životom, za božím kráľovstvom sa stretáme s Bohom raz ako s Otcom, inokedy ako s Kristom a napokon ako s Duchom Svätým, sprievodcom, ktorý nám pomáha pri hľadaní hlbšieho života.

Je potrebné, aby sme za týmto tajomstvom aj dnes vládali kráčať, aby sme ho vedeli objavovať v našich životoch. Aj keď nie je možné toto tajomstvo obsiahnuť naraz, aj keď je to skôr cesta na celý náš život. Prosme dnes za to, aby nás táto cesta obohatila, aby nám pomohla naplniť naše životy.

Viliam Arbet